

men det er jo ganske hen i Vejret. Det eneste, jeg har sagt, er, at en Mand, som har studeret ved Københavns Universitet, og som Staten har ofret Penge paa, maa man stille noget større Fordringer til med Hensyn til nationaløkonomisk Forstaaelse end til dem, der ikke har studeret. Og hvis man ikke kan gaa ud fra, at de skulde være nok saa kloge paa Nationaløkonomien som andre, saa ved jeg ikke, hvorfor vi har et Universitet, hvor man kan studere den Videnskab. Og det er derfor, jeg har tilladt mig at sige, at det Ræsonnement, den Bevisførelse, den højtærede Minister anvendte med Hensyn til Refusion af Aldersrenten og Skatten i Randers Amt, vilde ingen Mand med sund Fornuft, ingen jævn Mand, som ikke havde studeret, være bekendt, og derfor kunde jeg heller ikke tænke mig, at den højtærede Finansminister kunde staa sig ved at bruge et saadant Ræsonnement. Da den højtærede Finansminister sidst havde Ordet, kom han heller ikke ind paa at forsvare denne Begrundelse, tværtimod synes jeg, han gjorde Forsøg paa at komme bort fra den, idet han sagde: Ja, det var jo egentlig mærkeligt, at Repræsentanterne her i Tinget for Randers Amt ikke kunde komme i Tanker om, at hans Udtalelser gjaldt dette, om nu Skatteligningen i Randers Amt var, som den skulde være, om man ikke dør havde svaret mindre i Skat, end man ifølge Skattelovene var pligtig til, det kunde jo dog være, at det var Grunden til, at de svarede saa lidt i Skat. Ja, jeg vil fuldkommen indrømme, at den Tankegang har jeg ikke været inde paa i Anledning af den højtærede Finansministers Udtalelser. Den højtærede Finansminister, under hvem Skatteligningen sorterer, og som er den højeste indenfor Administrationen med Hensyn til Skattevæsenet, giver sig til at mistænkeliggøre en Skatteligning uden et eneste Holdepunkt, idet han jo sagde, at han kendte ikke noget til det, men det kunde være, det ikke var rigtig, som det skulde være. Jeg ved ikke, om det er den Vej, vi skal ind paa, at den højeste Autoritet indenfor en Administration giver sig til at mistænkeliggøre den Maade, hvorpaa den bliver udøvet, uden noget som helst Holdepunkt. Derfor maa jeg sige, at jeg opfattede aldeles ikke, at den højtærede Minister med sin Udtalelse vilde sigte til, at Administrationen ikke var foregaaet, som den skulde. Det var den ene Grund til, at jeg ikke kom i Tanker om, at det var det, han sigtede til. Den anden Grund var, at det slet ingen Forbindelse havde med det Emne, han talte om. Han talte nemlig

om Skatteprocenten. Han talte om, at Skatteprocenten skulde sættes op eller i hvert Fald ikke skulde sættes ned, og han kunde godt ønske, at den skulde sættes op. Men det har jo intet som helst med Ligningen at gøre, og man kan jo da ikke gaa ud fra, at Finansministeren taler om noget og begrunder noget med Ting, som slet ikke har noget med det Emne at gøre, han ellers behandler. Nej, den højtærede Finansminister maa da ikke forlange af os, at vi paa Forhaand skal gaa ud fra, at han staar og vrøvler.

Formanden: Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ikke vil paastaa, at Finansministeren har vrøvlet, da han talte, for i saa Tilfælde er Udtrykket uparlamentarisk.

J. Jacobsen: Den højtærede Indenrigsminister og flere ærede Talere har under denne Finanslovbehandling været inde paa en Omtale af vor Alderdomsforsørgelseslovgivning. Det er i og for sig meget forstaaeligt, at denne Lovgivning tiltrækker sig Opmærksomheden i stedse større Grad, efter som den faar Betydning for flere Mennesker og Udgifterne til den naturligvis er stigende i samme Forhold. Heller ikke kan man undre sig over, at det i sig selv er meget vanskeligt at finde de Veje, ad hvilke Forsorgen for de gamle kan finde en for de gamle og for Samfundet lige betryggende Ordning. Det er ogsaa indlysende, at Manglerne ved en Lov om Aldershjælp til de gamle bliver mere og mere iøjnefaldende, jo større Understøttelserne gøres, og jo flere der kommer ind under Loven og kan nyde godt af den. Saa længe der kun ydedes Hjælp til de allerdaarligst stillede, og tilmed i et yderst beskedent Omfang, saa Udgifterne kun udgjorde en Brøkdel af de nuværende, var det mindre afgørende, om man anvendte den ene eller den anden Fremgangsmaade. Men efter at Alderdomsforsørgelsesloven er blevet udvidet til at omfatte over Halvdelen af Befolkningen over 65 Aar, er det ifølge Sagens Natur blevet en Sag af stor Vigtighed, at Tilvejebringelsen og Fordelingen af de overordentlig store Summer, som det nu drejer sig om, sker paa en i økonomisk Henseende forsvarlig Maade. Og ikke alene dette er af Vigtighed, men det er ogsaa af den største Betydning, hvorledes den i Udsigt stillede Aldershjælp indvirker paa Befolkningens Tænkemaade med Hensyn til det enkelte Menneskes Pligter og Ansvar overfor Spørgsmaalet om at hjælpe sig selv. Med andre Ord, det gælder ikke blot om at